

שׁוֹבֵה יִשְׂרָאֵל

בס"ד, שב"ק פרשת ויקרא א' ניסן ה'תשע"ב | גליזן 495

דברי הימים

פ. החודש

השבת הסמוכה לר"ח ניסן נקראת שבת החודש, על שם הקריאה בפרשת "הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֵאשׁ חֹדְשֵׁי רֵאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחֹדְשֵׁי הַשָּׁנָה", פרשה זו נאמרה למשה רבנו במצרים בראש חודש ניסן ועניינה עיבור השנים, מצוות קרבן הפסח וההכנות לקראת יציאת מצרים. בשבת זו ישנה התחדשות ושפע בדברי תורה.

ברכת האילנות

היוצא בימי ניסן וראה אילנות שמוציאין פרח מברך **ברכת האילנות**, את ברכת האילנות מברכים לרגל התחדשות הלבבות והפריחה. מלכתחילה צריך ב' אילנות ואפילו ממין אחד. כותב החיד"א: **ומאד יתעצם כבודנותו בברכה זו לתיקון הנשמות המגולגלות בעצי השדה והעשבים, ויבקש עליהם רחמים.** הזמן הראוי לברכה: כל ימי ניסן ויום ראש חודש אייר. המדקדקים נוהגים לברך מיד בר"ח ניסן.

חנוכת המשכן - א' ניסן

ביום א' בניסן הוקם המשכן. וי"ב נשיאים הקריבו קורבנם ב"ב ימים, יום לכל שבט. וכן לעתיד לבוא עתיד המקדש להבנות בניסן. ביום חנוכת המשכן הוקרבו קורבנות מיוחדים אותם הקריב אהרן, לאחר שסיים מלאכתו, פנה אל בני ישראל שהתכנסו בפתח אהל מועד וברכם בברכת הכהנים, אך לא ירדה שכינה על ישראל. אהרן הכהן סבר שהקב"ה כועס עליו בגין חטא העגל, ולכן לא יורדת השכינה. פנה בטענה למשה ואמר לו "כך עשית לי שנכנסתי ונתביישתי" מששמע זאת משה רבנו נכנס עימו למשכן ויחד התפללו להשראת השכינה, וירדה שכינה על ישראל. לאחר מכן יצאו משה ואהרן וברכו את בני ישראל "ויהי נועם ה' עליכם.. ויהי רצון שתשרה שכינה במעשה ידיכם" והיה זה סימן לישראל שסלח להם הקב"ה על חטא העגל.

מדברי מו"ר ועט"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

עקב ענוה יראת ה'

הבעל שם טוב לברית וכיבדו אותו להיות סנדק.

לילה לפני הברית, נכנסו תלמידיו של הבעל שם טוב לרבם ומצאו שכולו בבהלה ובאימה גדולה ביותר, עמדו ושאלוהו: על מה ולמה האימה והחרדה? ענה להם: ראיתי את אחיה השילוני שאמר לי, שמחר יהיה הניסיון הגדול בחיי, שלא תכנס בי גאווה בשעת הברית, כי אם תכנס בי גאווה, אאבד את חיי העולם הזה וחיי העולם הבא. אך אם יעבור מחר ולא תכנס גאווה בליבי, אזכה לאור גדול ממרום.

חיזקו תלמידיו את רבם ובבוקר כשיצאו לעיר, עלה הבעל שם טוב על כיסא העגלון והולך את הסוסים דרך ארוכה. וכשהגיעו לעיר, כל רבני ופרנסי וחשובי העיר, יצאו לקראתו, אך הבעל שם טוב עמד וטיפל בסוסים ועשה את מלאכת העגלונים. בזכות עמידתו בנסיון באותה תקופה של תחילת התגלותו בעולם, זכה הבעל שם טוב לאור גדול ולעלייה מרובה, אורו של עולם רבנו הבעל שם טוב.

ידע האדם, שראשית כל דבר, מורה על המשכו. כאשר אדם שעשה עוולות וגרם לצער ויגון לאחרים, רוצה לפתוח דף חדש מבלי לתקן את אשר עשה. דרכו לא תצליח, כל יום שעובר מעמיק את החורבן וההרס, ומפלתו וְאֶתְּרִיתוּ עֲדֵי אֲבָד. אך מי שמתחילה נוהג בהגינות, ביושר, בענוה ובמסירות, זוכה למעלות ולגדולות בזה ובבא.

"וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה", במסורת הכתיבה של ספרי התורה האלף של "וַיִּקְרָא" א' זעירא, כותב "בעל הטורים" "וַיִּקְרָא" א' זעירא, משה בענותנותו רצה לכתוב "וַיִּקְרָא" מלשון מקרה, כמו שנאמר אצל בלעם "וַיִּקְרַסְהֶלֶךְ" "סֶעֱלֵב לֹא שְׁלָא נִרְאָה אֵלָיו ה' אֵלָא בַמִּקְרָה. ציוה אותו הקב"ה להוסיף א', ומשה מחמת רוב ענוה אמר שלא יכתבנה אלא קטנה יותר משאר אלפין שבתורה, וכתבה קטנה.

זהו יסוד גדול בעבודת ה', בכל ראשית והתחלה חדשה, בודקים ובוחנים את האדם בניסיון של גאווה. אם מתחיל את דרכו החדשה בדרך טובה, בענוה ובצניעות ודאי יצליח, וכבר נאמר "וְאֵת צְנוּעִים חִקְמָה". ואם חס ושלוש הולך בדרך של גאווה ויוהרה וראשיתו ראשית רעה, ודאי שעושר שמור לבעליו לרעה ומכל טוב שנראה לו שזכה, רק רע יהיה אחריתו ומנת חלקו.

מסופר על הבעל שם טוב צוק"ל ששנה לפני התגלותו לעולם, באה לפניו הרבנית של קהילת בראדי, שהייתה חשוכת בנים, ובאה אליו בחשאי מבלי ששום אדם ידע על בואה. הבעל שם טוב הבטיח לה, לשנה הבאה את חובקת בן ואני אהיה הסנדק. וכך היה, נפקדה בזמן שהבטיח הבעל שם טוב וילדה בן במזל טוב וביקשה להזמין את הבעל שם טוב לברית. כל בני העיר התנגדו בנחרצות, משום שחלקו על דרכו של הבעל שם טוב. עד שעמדה הרבנית ונדרה נדר גדול שרק הבעל שם טוב יהיה הסנדק, וכך היה, הזמינו את

ר"ת	יציאת השבת	כניסת השבת	ירושלים
19:09	18:29	17:17	ירושלים
19:07	18:31	17:33	ת"א אשדוד
19:06	18:31	17:23	חיפה
19:06	18:31	17:32	ב"ש

השיעור השבועי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א

יתקיים בימי חמישי בשעה 21:00 בהיכל ישיבת שובה ישראל רח' שבט בנימין 34, רובע י"ב, אשדוד. פרטים נוספים בטל: 08-8679897

ניתן לקבל את העלון במייל מידי שבוע, לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com
כמו כן ניתן לקבל במייל את דבר התורה היומי מהאדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א
לאחר הרשמה במייל: info@shoovaisrael.com

איש ואשה

שיזכו

נתינה מזבילה לאהבה

בתקופתו של ר' שמשון ורטהיימר זצ"ל, ערך המלך סעודה גדולה. הושיבו את היהודים והגויים בנפרד סביב שולחנות עגולים ערוכים בכל טוב, עם סכ"ם באורך מטר וחצי. הסועדים הזוהרו להחזיק בקצה המזלג בלבד, כשעל המשמר עומדים חיילים. המלך ור' שמשון עמדו בקומה העליונה וצפו בנעשה. באולם הגויים התחוללה מהומה, כל אחד תפס את המזלג בקצהו בנסיון להכניסו לפיו, אך ללא הצלחה, לבסוף ננעץ המזלג מבלי משים בעינו של חברו. וכך החלו לריב ולהתקוטט ויצאו רעבים וחבולים. ואילו באולם היהודים ראו זה פלא. כל אחד תפס אוכל במזלגו והאכיל את חברו היושב בשולחן העגול מולו. זהו הסוד היהודי - אמר ר' שמשון למלך - יהודי לא חי לעצמו, הוא חי ונותן למען זולתו וכך כולם יוצאים נשכרים.

תחילת בניין משכן ה' במדבר היה בהבאת תרומה "ויקחו לי תרומה", כאשר כל אחד מבני ישראל נידב ונתן מעצמו, מרכושו ומכישוריו, מכל הלב ומתוך מסירות נפש. רק אז החלה ונשלמה מלאכת המשכן, והיה ראוי להשרות בו את השכינה הקדושה.

הקב"ה ברא את האיש והאשה מנשמה אחת, כשיורדים הם לעולם הזה, הם נחלקים, ולכל אחד יש צורך אחר ותכונות שונות, כדי שהאחד יוכל לספק את צרכיו של זולתו ולהשלימו, באמצעות הנתינה מתעלה הנותן ומשפר את אישיותו שלו. שלמותו של הבית היהודי והכשרתו להיות ראוי להשראת השכינה, הוא כאשר כל אחד מבני הזוג נותן מעצמו, מזמנו ומכישוריו. ודואג לשני מכל הלב.

כח הנתינה טבוע בנפש האדם, והוא כח עליון ממידותיו של הבורא יתברך, שהוא מרחם ומטיב על כל בריותיו ללא תמורה. החפץ חיים מסביר על דברי הנביא במיכה "וַיִּמְחַה ה' דֹּרֶשׁ מִקֶּרֶב, כִּי אִם עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט, וְאֶהְבֵּת חֶסֶד..." נאמר אֶהְבֵּת חֶסֶד, ולא עֲשׂוֹת חֶסֶד. כי יש הבדל גדול בין דבר שעושים אותו מתוך ההכרח לבין דבר הנעשה מתוך אהבה. ואהבת האדם את בניו - תוכיח! שאדם מתנהג עם בניו יותר מכפי חיובו, אף כאשר אינם דורשים זאת ממנו. כך הנתינה לבן הזוג צריכה להעשות לא כדי לצאת ידי חובה, אלא כאדם צמא המרווה את צמאונו במים ובכך מהנה את עצמו.

סוד חשוב על מעלת הנתינה לבן הזוג, מלמד אותנו רבי אליהו דסלר זצ"ל (מכתב מאליהו ח"א), "ותר ממה שהנתינה באה בעקבות האהבה, האהבה באה בעקבות הנתינה". והוא מוסיף "וכך אני אומר תמיד לזוג בעת שמחת כלולותיהם: היהירו יקרים שתמיד תשאפו להשיב נחת זה לזה כאשר תרגישו בכך בשעה זו, ודעו, אשר ברגע שתתחילו לדרוש דרישות זה מזה, הנה כבר אושרכם מכם והלאה..."

טוב שפל רוח

רבי יאשיהו פינטו בספרו "כסף נבחר" כתוב: ההכנעה והשפלות הוא שורש משורשי עבודת ה', שאף על פי שבכל המידות וההנהגות הדרך האמצעי היא המושלמת, בעניין השפלות וההכנעה צריך להתרחק עד קצה האחרון. וע"כ אמרו חז"ל "אין החכמה מתקיימת אלא במי שמשים עצמו כאילו אינו". דרשו חז"ל, "בא וראה כמה גדולים נמוכי רוח, שבזמן המקדש... מי שדעתו שפלה כאילו הקריב כל הקורבנות שבתורה, שנאמר "זִקְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נְשַׁבְּרָה" ולא עוד אלא שאין תפילתו נמאסת שנאמר "לֵב נְשַׁבֵּר וְנִדְבָה אֱלֹהִים לֹא תִבְּזֶה". כל אחד מסוגי הקורבנות הקיימים בא לכפר כנגד חטא מסויים, כגון, העולה באה לכפר על הרהור הלב, והחטאת על חטא שזדונו כרת. ומי שנתחייב בחטאת לא יועיל לו להביא קרבן אשם, וכן אם נתחייב בעולה לא יוכל להביא חטאת, כיון שעיקר הקרבן הוא הכנעתו של אדם, אע"פ שלא הביא קרבן "אֱלֹהִים לֹא תִבְּזֶה". לזה אמר הכתוב "אֲדָם כִּי יִקְרִיב מִקָּם" (א', ב) כלומר מי שנקרא בשם אדם שהוא שם חשיבות, כשיקריב הקרבן מִקָּם מעצמו ממש, שיכנע בלבבו, אז אינו צריך להביא כל מיני חטאות על אשר חטא, אלא קִרְבָּן אחד לֵה'. דהיינו ההכנעה שנשבר ברוחו, מעלה עליו הקב"ה כאילו הקריב את עצמו והיה הקרבן רצוי לפני ה'.

במרואות

"וְלֹא יָבֵל מִשָּׁה לְבֹוא אֶל אֶהֱל מוֹעֵד כִּי שָׁפֵן עֲלֵיו הָעֵנָן..." (שמות מ' ל"ה) וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה (א' א') דרשו חז"ל: "מכאן אמרו, כל ת"ח שאין בו דעה נבלה טובה ממנו, תדע לך שכן הוא, צא ולמד ממש אבי החכמה אבי הנביאים, שהוציא את ישראל ממצרים ונעשו נסים על ידו ונפלאות בארץ חם ונוראות על ים סוף ועלה לשמי מרום והוריד התורה ונתעסק במלאכת המשכן, אע"פ כן לא נכנס לפניו עד שקרא לו שנאמר וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה. "ה"שפת אמת" מקשה, וכי מה השבח ששבחו חז"ל את משה רבנו על שלא נכנס לאהל מועד עד שנקרא להכנס, הלא נאמר בסוף ספר שמות, "וְלֹא יָבֵל מִשָּׁה לְבֹוא אֶל אֶהֱל מוֹעֵד כִּי שָׁפֵן עֲלֵיו הָעֵנָן", שכן ענו היה על האוהל ולא היה באפשרותו להכנס ולכן הוצרך לקרוא למשה להכנס. אלא, נראה שהוא כענין שכתוב "בדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו", ועל ידי שמשה רבנו עליו השלום היה ענו מאד, לכן לא היה יכול באמת לבוא, והיה צורך לקרוא לו להכנס. וזה מה שאמרו חז"ל כל תלמיד חכם שאין בו דעת. שתלמיד חכם הלומד חכמה יהיו מעשיו ופעולותיו כפי החכמה שלמד, צא ולמד ממש רבנו ע"ה שלמד שצריך אדם להיות ענו, נמשך אחרי החכמה ונשתנתה עצמותו ומהותו, עד שלא יכול היה להכנס לאוהל מועד מעצמו מרוב ענותנותו. אך תלמיד חכם שלומד ואינו נמשך במעשיו אחר החכמה שלמד, נבלה טובה ממנו שהיא מסרחת ומודיעה את חסרונה, והוא אינו מודע לחסרונו.

"אָדָם כִּי יִקְרִיב מִקָּם קִרְבָּן" (א', ב)

לכאורה התיבה מִקָּם מיותרת. ה"בן איש חי" בספרו "עוד יוסף חי" מביא משל, לאדם שנכנס לחנות של מראות, וביקש לקנות מראה נאה וגדולה.

הצביע המוכר על אחת המראות ונקב במחירה. הביט האדם במראה, אך היא לא נשאה חן בעיניו, ביקש מהמוכר להראות לו מראה טובה הימנה. כשחזר ונשנה הדבר מספר פעמים, שאלו המוכר, מה פגם מצאת במראות אלו, כולן נאות ומשובחות. ענה לו אותו אדם, הדיוקן המוטבע עליהם הוא מראה של אדם מטונף ומוזנח, ואיני חפץ להביאם לביתי. הבא לי מראה בה מוטבע דיוקן של דמות מכובדת ויאה. ענה לו המוכר, שוטה שבעולם, אם תשפר את דמותך, מיד תבחין בשיפור החל במראה... זוהי כוונת התורה שאמרה "אָדָם כִּי יִקְרִיב מִקָּם" אדם הרוצה להתקרב להקב"ה. אומרת לו התורה "מִקָּם" - כפי ההתקרבות שתעשה כלפי הקב"ה, כך יהיה גם "קִרְבָּן לה", כך הקב"ה יתקרב אליך.

"וְאִם מִן הָעוֹף עֲלָה קִרְבָּנוֹ לֵה' וְהִקְרִיב מִן הַתְּרִים אוֹ מִן בְּנֵי הַיּוֹנָה אֶת קִרְבָּנוֹ" (ד', י"א)

ניתן להביא קרבן לה' מן הבהמה ומן הבקר "וְאִם מִן הָעוֹף עֲלָה קִרְבָּנוֹ" יש שני מינים מהעוף הראויים להביאם לקרבן והם הַתְּרִים וְבְנֵי הַיּוֹנָה. אמרו חז"ל (חולין כ"ב) רק יונים קטנים כשרים לקרבן, ולכן נאמר "מִן בְּנֵי הַיּוֹנָה". ואילו התורים כשרים רק בגדלותם ולא בקטנותם ולכן נאמר "וְהִקְרִיב מִן הַתְּרִים" ולא נאמר בְּנֵי הַתְּרִים. רבי יאשיהו פינטו שליט"א בספרו "תורת יאשיהו" כתב, מכאן נלמד מוסר, התורים אפילו שבקטנותם אי אפשר להקריבם, בכל אופן כשגדלים ניתן להקריב מהם. שלמה המלך בשיר השירים "הַנְּזַנִּים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ" בשעה שאדם נופל ממדרגתו והארציות מתחילה לפרוח אצלו. "עַת הַזְּמִיר הִגִּיעַ" כאשר מתעורר ומבין מה הפסיד במעשיו, אל לו להתייאש וליפול, אלא "יְקוּל הַתּוֹר נְשַׁמֵּעַ בְּאֶרְצוֹ", נלמד מן התור שבצעירותו אינו ראוי לקרבן, אך בסופו הוא ריח ניחוח לפני ה'.

הגעלת כלים

כשבני ישראל נלחמו עם בני מדין, עמד אלעזר הכהן ולימדם את הלכות הגעלת כלים. הכלים שנלקחו בשלל המלחמה היו כלים שהשתמשו בהם הגויים במאכלות אסורות. בעת השימוש נבלע מקצת המאכל בדופני הכלי, ובעת בישול מאכל חדש הכלי פולט מטעם המאכל שבלוע בו. לכן לא ניתן להכשיר כלי של גויים לשימוש אצל יהודי, אלא אם כן יגעילו אותו קודם לכן להוצאת מאכלי האיסור הבלועים בו, ואח"כ גם יטבילו אותו במקווה טהרה, להעלותו מטומאת הגוי לטהרת ישראל. אופן הגעלת הכלים מבואר בתורה "כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֵא בָּאֵשׁ תִּעְבְּרוּ בָּאֵשׁ וְנִטְהַר" וגו' (במדבר לא, כג).

פירש רש"י כל לשון הגעלה פליטה היא. ע"י ההגעלה נפלט כל מה שבלע הכלי. הגעלת הכלים נעשית ע"פ הכלל של "כבולעו כך פולטו". ישנם כלים שאינם זקוקים להגעלה, כגון כלי זכוכית שדי להכשירם בהדחה בצונן, ולדעת בני אשכנז יש למלא את הכלי מים במשך ג' ימים רצופים, כאשר כל 24 שעות מחליפים את המים, וזהו הכשרן. כלי מתכת שבישלו בהם תבשילים חמים, מכשירים אותם ע"י הגעלה ברותחים, לעומתם כלים שהשתמשו בהם ישירות על האש, כגון שיפודים הכשרתם נעשית כדרך השימוש בהן, ע"י ליבון באש, עד שאם יתנו עליהם מכה יצא מהם ניצוצות של אש.

נידון מעניין נמצא בפוסקים לגבי אופן הכשרת מחבת. ניתן להתייחס אל המחבת כאל סיר, שמבשלים בו תבשילים. אך מאחר ובמחבת משתמשים לעיתים כמעט ללא נוזלים, יתכן שדינה כדין שיפודים. אכן נחלקו הפוסקים בעניין, יש שפסקו שדי בהגעלה וכך נהגו בני ספרד. בני אשכנז פסקו שיש צורך בליבון באש, מכל מקום אין צורך שהמחבת תתחמם ע"י אש עד שתאדים, ודי בליבון קל, דהיינו שהמחבת תתחמם עד שאם יניחו בתוכה קש הוא ישרף.

אם חפצים אנו להשתמש בחג הפסח בכלי החמץ שהשתמשו בהם כל ימות השנה, חובה עלינו להגעילם כדי להוציא את החמץ שנבלע בהם. יש מדקדקים שנהגו כבר מור"ח ניסן להתעסק בהגעלת הכלים, כדי שיעשה הדבר בנחת וללא בלבול הדעת כיון שהחמירו חכמים ואסרו חמץ בפסח במשהו, ואינו בטל אפילו באלף. מכל מקום ישתדל כל ירא ושלם שיהיו לו כלים מיוחדים לפסח, שלא נעשה בהם כל שימוש במשך השנה, ורק במקרה הצורך יגעיל את כליו לפסח.

לקרב קץ הגאולה

בזמן ה"חתם סופר" נשבה רוח חדשה מצרפת, ששינתה את כל אירופה, הקלות רבות ניתנו ליהודים שהיו מסוגרים עד אז בגטאות. רבנו ה"חתם סופר", עמד בקהילתו והתחיל לדרוש ברתת ובאימה, בסיום דרשתו נפל והתעלף. וכך הייתה דרשתו: משל לבן מלך שהתדרדר מדרך אבותיו והתיידד עם אנשים ריקים ופחוזים. עד שאפילו שרי המלך שהעלימו עין משום כבוד המלך, לא יכלו עוד לשאת את חוצפתו. באו לפני המלך ומפאת כבודו שלחו המלך למרחקים, לארץ לא זרועה, שלא יהיה קרוב לבית המלך. וכך עברו הימים וכן המלך הוסיף להתדרדר והתחבר לשודדים ושיכורים.

ברבות הימים, התגעגע בן המלך לאביו ולאמו, והיה שולח מכתבים לדרוש בשלומם, ולבקש שיחוננו אותו. אך עוזרי המלך מנעו ועצרו כל מכתב מלהגיע למלך. הבן חשב שאביו דוחה אותו והתדרדר עוד ועוד. אף המלך הצטער שבנו לא יוצר קשר, אך מתוך דאגה, שלח פועלים לבנות לבנו בית במרחקים. כשראה זאת בן המלך בכה ואמר: "כעת אני מבין, שפה יהיה ביתי לעוד זמן מרובה". וכך בכה החתם סופר, כעת פתחו את כל המדינות והכל נוח וטוב, זה סימן שעוד זמן ארוך יש לגאולה וזה הצער הגדול.

הנה אנו רואים, מיום ליום מתרחבת האפשרויות להגדיל ולהטיב את גשמיותנו, הרי זה סימן על המשכה של הגלות, ושהגאולה מתממהת. רק על ידי כח התורה, ממתקים את הדינים וזוכים לזכך את הנפש ולקרב הגאולה.

לאורם נלך

רבי מאיר הכהן שיף - מהר"ם שיף - ו' בניסן ת"א

רבי מאיר ב"ר יעקב הכהן שיף זצ"ל, המכונה מהר"ם שיף, נולד בפרנקפורט שליד הנהר מיץ בשנת ה' שס"ה (1605), משפחתו היתה אחת המשפחות הותיקות והמכובדות בעיר פרנקפורט, אביו רבי יעקב הכהן שיף היה ראש הישיבה בעיר פרנקפורט, בישיבתו למד בנו מגיל צעיר וכבר מאז התבלט בכשרונותיו הנדירים, בהתמדה ובתפיסה חריפה. בהיותו בגיל שבע עשרה בלבד התמנה לדיין בעיר פולדה, מאוחר יותר כיבדוהו לשבת על כס הרבנות בעיר ומינוהו לאב"ד.

המהר"ם שיף נודע בגאונותו וברוחב עמקותו. כתביו ובהם חידושים על הש"ס ועל ארבעה טורים, ואף חידושים ודרשות על התורה נמסרו ע"פ צוואתו לבתו, כשהם חתומים בתוך תיבה, בצוואתו הוא ביקש שלא יגע בהם איש "עד יציץ ציץ ונצור משרושי יפרה, שראוי למסור לו דברי תורה הכבושין... להכין לקראת אלוקי', לזה ינתנו לו". מסופר שבאחד הימים אחד מבני הבית, שלא הגיעה דרגתו לדרגה הראויה אליה כיוון המהר"ם שיף, חשקה נפשו לעיין בכתבי היד, בשעה שהחל לקרוא, נפלה עליו חרדה גדולה ונתעלף וכמעט שיצאה נשמתו. כאשר נודע סיבת הדבר, לקחה בתו מרת הינלה את התיבה, ומסרה אותם לבן משפחה אחר שיצפין אותם אצלו. במשך הזמן חלק גדול מכתבי היד אבד והלק אחר נהיה למאכלת אש, בשריפה גדולה שפרצה. נכדו (מצד בתו) ר' יחיאל מיכל שטרן כ"ץ, תושב פרנקפורט, פרסם את הכתבים שנותרו לפליטה. "חידושי הלכות מהר"ם שיף" הודפסו ומודפסים באופן בלתי נפרד מהש"ס.

בהקדמה לחידושי המהר"ם שיף כותב נכד המחבר: כמהור"ר מאיר שיף... מקברנתא (-קברניט) דספינה (-שיף) ההולכת בים הגדול ים התלמוד... אף רבי יצחק יוסף תאומים אב"ד ברעסלא בהסכמתו למהדורה מאוחרת יותר כותב: "זה הספר של הגאון מהר"ם שיף, היתה כאניה בלב ים התלמוד, להוציא יקר ממעמקי מים, מיא דעמיקי, עמוק עמוק מי ימצאנו...".

המהר"ם שיף הנהיג את קהילתו ביד רמה, הוא לו חת מאיש והאמת היתה נר לרגליו, כאשר נודע לו שעשירי הקהילה לא תומכים באופן מספיק בלומדי התורה, דיבר אליהם בלשון תוכחה ומוסר, עד אשר קיבלו על עצמם לתמוך כראוי בתלמידי חכמים. הוא תיקן תקנות חשובות בקהילה, כדי לחזק את לימוד התורה וקיום המצוות בחיי היום יום.

רבי מאיר הכהן שיף המאיר לארץ ולדרים, נודע כאיש אשר רוח אלוקים בקרבו, אשר רבים שתו מתורתו תורת מים חיים. ידוע שכתב אף ספרי קבלה שלא באו אל הדפוס, ונגלה אליו אליהו הנביא זכור לטוב. סיפורי מופת נקשרו בשמו. לעת זקנותו דיבר אל בתו הינלה לפני מותו ואמר לה "בני יחידי ר' זנוויל ימות בלא זרע קיימא", וכך היה.

שמו של רבי מאיר הלך לפניו, על אף גילו הצעיר הוא הוזמן לקהילת פראג, בה כיהנו גאוני גדולים בכס הרבנות, לבוא ולכהן בה כרב ואב בית דין. המהר"ם שיף קיבל את ההזמנה והתישב בפראג, אך זמן קצר לאחר מכן בו' בניסן ת"א, נפטר בדמי ימיו והוא בן ל"ו שנים בלבד. זיע"א.

בעקבות משיחא מכל צרה יוצאת ישועה, והישועה באה מתוך צרה על פי הכתוב: 'ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע' (הגאון מוויילנא)

מאשקלון תצא תורה

הבא ואלו הן... גמילות חסדים, והבאת שלום שבין אדם לחברו ותלמוד תורה כנגד כולם. בני העיר אשקלון וכן כל מי שיגיע אל העיר, יודע על אתר כי בבתי המדרש של קהילת קודש "שובה ישראל" ימצא את שלשת העמודים שהעולם עומד עליהם, תורה עבודה וגמילות חסדים. בבתי המדרש שמשמשים גם כמרכזים קהילתיים חשובים, ניתן למצוא בכל יום כמה וכמה מנינים, וכן סעודות שבת וחג מפוארות. בבתי המדרש של שובה ישראל ניתן לקבל מענה על כל שאלה הלכתית על ידי רבני הקהילה, ואף הכוונה והדרכה בשלום בית וחינוך הילדים. ומעל לכל גולת הכותרת היא שיעורי תורה מגוונים בכל שעות היום ובמבחר נושאים, לצד סדרי לימוד קבועים של אברכי הכוללים ותלמידי הישיבה. עשרות אברכים ותלמידים בעלי מידות ויראת שמים, שנפשם חפצה לחזות בנועם השם ולבקר בהיכלו, שוקדים על לימוד התורה בטהרה ובקדושה, בשלושה מרכזים רוחניים באשקלון. בבתי המדרש בשכונת "נוה אילן", בשכונת "ברנע" וב"קריית האקדמיה", שהוקמו בתוך פרק זמן קצר בזה אחר זה, בעזרתם האדיבה של נדיבי לב ואנשי מעשה. רבים וטובים בעיר אשקלון רואים בקהילת "שובה ישראל" את ביתם הרוחני!

משנכנס אדר מרבין בשמחה... חודש אדר מלא בברכה ומזל לעם ישראל. השנה בערב פורים תשע"ב, בעיצומם של ימי שמחת פורים וחודש אדר, נוספה שמחה כפולה ומכופלת בעיר אשקלון. הכנות קדחתניות נצפו בימים שלפני חג הפורים, בבית המדרש "שובה ישראל" בשכונת ברנע. מתנדבים רבים עמלו וטרחו להכין את המקום, למעמד קריאת המגילה בערב חג הפורים. גדול היה המעמד, ייחודי ומרומם מתמיד. המונים נקהלו לבית המדרש ורבים צבאו על הדלתות והחלונות, לשמוע את קריאת המגילה ברוב עם, בהשתתפות האדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א, יחד עם האברכים, התלמידים ובני קהילת קודש "שובה ישראל" אשקלון. והעיר אשקלון צהלה ושמחה!

בימי הפורים, קיבלו עם ישראל את התורה באהבה ומתוך שמחה. אמר רבא, אף על פי כן, הדור (חזרו) קבלוה בימי אחשוורוש. דכתיב (אסתר ט, כז) "קיימו וקבלו היהודים", קיימו מה שקבלו כבר. ופירש רש"י: הדור קבלוה בימי אחשוורוש - מאהבת הנס. קבלת התורה בפורים היתה מתוך רצון ושמחה.

על ידי השמחה ניתן להגיע למדרגות גבוהות ורבות בלימוד התורה ובעבודת השם. שיעור התורה שמסר כבוד האדמו"ר שליט"א לאחר קריאת המגילה, באוירת ימי השמחה המרוממים, היה מעין "הדור קבלוה" של ימינו. השיעור המיוחד נתן חיזוק רוחני לקהילה הקדושה, והפיה רוח רעננה מתוך שמחה של מצוה, שתשאיר את חותמה במקום לאורך זמן רב.

בעיר אשקלון, אל מול גלי הים המפכים, קיימת כבר כמה שנים מעצמה רוחנית מיוחדת, קהילת קודש "שובה ישראל". הקהילה מהווה מגדלור רוחני חשוב של תשובה תורה וגמילות חסדים, המקרין אור טהור וזוהר מלטף על העיר ועל יישובי הסביבה. אמרו חז"ל, אלו דברים שאדם עושה אותם, אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם...

על ידי השמחה ניתן להגיע למדרגות גבוהות ורבות בלימוד התורה ובעבודת השם. שיעור התורה שמסר כבוד האדמו"ר שליט"א לאחר קריאת המגילה, באוירת ימי השמחה המרוממים, היה מעין "הדור קבלוה" של ימינו. השיעור המיוחד נתן חיזוק רוחני לקהילה הקדושה, והפיה רוח רעננה מתוך שמחה של מצוה, שתשאיר את חותמה במקום לאורך זמן רב.

בעיר אשקלון, אל מול גלי הים המפכים, קיימת כבר כמה שנים מעצמה רוחנית מיוחדת, קהילת קודש "שובה ישראל". הקהילה מהווה מגדלור רוחני חשוב של תשובה תורה וגמילות חסדים, המקרין אור טהור וזוהר מלטף על העיר ועל יישובי הסביבה. אמרו חז"ל, אלו דברים שאדם עושה אותם, אוכל פירותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם...

08.852.0.852 אקרא